

Hayrul Şen

- şiirler -

Yayın Tarihi:

24.01.2024

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Hayrul Şen

Bir Yusuf Bir İhanet Bir Kuyu

Aleyküm Selam

İçinde mi sakladı ağaçlar seni?
Dibinde karıncalar oynasırken
Çiçekler açtı saçların gibi
Yeşil morla kırmızı beyazla kaynaşırken
Maviyi gözlerinden mi çaldı deniz?
Gittiğini sanma
Saçlarınla gözlerinle hasretinle
Benleydiniz.

Zafer çılgılığında evim, sarhoş ini
Sokaklardan yorgun geçiyor "selam"
Yağmurlar haber verdi geldiğini
Hoş geldin, hoş geldin!
Baharım
Selamun aleyküm
Ve aleyküm selam

Nasıl akar su bilir misin?
Yokuşlardan eğik eğik
Taşları yalar bir tambur sesi
Ayak seslerin bir tanıdık bir tanıdık
Bilmem kaç senelik...
Neler oldu neler
Bir sen kaldın unutulmadık.

Unuttun mu?
Ben beklerim demiştim
Gece gece
Mavi mavi...
Neler unutuldu neler senden başka
Saat hani, gün hani,
Dün hani?

Rahatımda tüy döşek her akşam
Uyumadım geceler başucumda kaldı
Bağırırken uzağa uzarken çılgılığım
Zorda kaldın mı?
Yüreğimde patladı yokluğun deprem gibi
Şehir şehir
Uyanmadın mı?

Hayrul Şen

Aselya / Ben Seni Özlüyorum

Gölüşün tutuşur gece içinde
Aselya ben seni bekliyorum
Göğsüme karışır acı içinde
Aselya ben seni özlüyorum.

Dallar sallandı yaprak döküldü
Aylar yıllara yıl asra döndü
Umutlar tükendi yalnızlık öldü
Aselya ben seni bekliyorum.

Sokaklar dolaşır gitmez yanına
Bin can bulsam bile çıkmaz yarına
Hayalin yetişmez bu kadarına
Aselya ben seni özlüyorum.

Geceler soğuk, karadan kara
Şeneler geçer tüm olmazlarla
Ölümün ötesi bir nokta var ya
Aselya ben seni bekliyorum.

İnce duruşunu, bir gülüşünü
Elinin tutuşu, kalp atışını
Durgun kalışını, son bakışını
Aselya ben seni özlüyorum.

Hayrul Şen

Aselya / Ben Sevdim, Sen Korktun Yalnızlıktan

Yalnızlığın hükmüdür rüzgâr saçlarımda
Kayar günler yaramaz çocuklar gibi
Kapıma savrulan yaprağın avuçlarında
Bir mevsim getirir sapsarıdır elleri
Aselya hükmüdür ak düşen saçlarımda.

Titrer ince yüzünde bir korku kelebeğin
Uykuya dalar senin gözlerinin içinde
Senden uyanınca öyle tuhaf ve derin
Bir korku iner bambaşka bir biçimde,
Aselya, ince yüzünde bir korku kelebeğin.

Asaleti ancak ölümler anlar
Bir cellâda yaklaşır gülünce gözlerin
Sessiz bir denizde dalgalanır sallar
Suya doğru düşer o esnada ellerin
Aselya, asaleti ancak ölümler anlar.

Hayalimde gözlerin uçurum kadar derin
Senden uçurtmalar rüzgâr bekler uzakta
Derin bir uçuruma kayar düşüncelerim
Bir can kalır geriye ölümlerle ayakta
Aselya, uçurum gözlerin kadar derin.

Karanlık gecede bir çığlığa anlattım seni
Yokluğun gülüşünden yüreğime inince
Yağmurlarda tuttum rengârenk gözlerini
Bir çığlığı eğip bilinmez bir biçimde
Aselya, karanlıkta bir çığlığa anlattım seni.

Ben seni sevdim sen korktun yalnızlıktan
Varsa varlığımla yokluğun içindeyim
Düşüp saçlarından geçen karanlıktan
Gözlerinden daha da karanlık içindeyim
Aselya, ben sevdim, sen korktun yalnızlıktan

Hayrul Şen

Aselya / Bir Ölüden Daha Suskun

Esse rüzgâr dal kırılrsa
Yıkılrsa tüm her ne varsa
Tek bir parçam bile kalsa
Ben hep seni bekliyorum.

Aklar düşse saçlarıma
Kar yağsa da uçlarına
Gider sanma bir başına
Ben hep seni bekliyorum.

Dertler benim şahım olsun
İstemem bir bağım olsun
Derdim alacağım kalsın
Ben hep seni bekliyorum.

Keder benden uğramasın
Umut bende hiç kalmasın
Sonum da olmasın varsın
Ben hep seni bekliyorum.

Evim barkım talan olsun
Yerim yurdum yalan olsun
Aselya tek kalan sensin
Ben hep seni bekliyorum.

Rüzgâr külümü savursun
Saçının teline vursun
Bir ölüden daha suskun
Ben hep seni bekliyorum.

Hayrul Şen

Aselya / Lilyum,devlet Masası ve Soğuk Şehir

Sokaklar tutuşur, başucumda
Yağmurlara tutulur iklim
Kıyamete yakınım avucunda
Aselya, bekledim sen gelmedin.

İlk bakış, fotoğraf, âşıklar tepesi
Gülüşüne yağmurlar tutulurdu
Nazar boncukları bir kuş sesi
Unutmak gözlerinden unutulurdu.

Nabzımda yükselir gök mavi
Saatini şaşırır zaman sesinde
Gözlerinde kaldığım gün hani?
Saatim durmuş sen ertesinde.

Ellerinde manalar tutkun
Uzaklaştıkça içimde büyüyen
Sonrası telaş, sonrası vurgun
Her neyse yaşadığımız, öldüren.

Mümkün olan her şeyden imkânsız
İçime her neyse düşen senden
Beyaz bir hayal artık anlamsız
Kurtuluş kurtulup kayar elimden.

Işığı karanlık, gözlerde bekler
Hayallerdeki dâim gölgenden
Onlar da gidip gelmeyecekler
Zamana tutulup geçerken benden.

Lilyum, devlet masası ve soğuk şehir,
Çiçeklerden ölümü öğrenen bahar
Şenle biraz farklı ölmektedir
Aselya, ölmeyi yaşamak da var.

Hayrul Şen

Aselya / Sevdalar ve Yasaklar

Düſerken tuttum sağlarını
Çocukken koſtum yollarına
Toz ve duman...

Ben hep seni sevdim
Ben tek seni sevdim
Fark etmez zaman.

Kavgalar bu karantina
Olmazlar olur uğruna
Olsa da uzaklar
Olsa da olmazlar.

Düſerim düſlerden
Senin yoluna
Sevdalar ve yasaklar
Sokaklar ve yasaklar...

Sabah kapıma bırakır
Gün ışığı hasretini
Sessizlik ve rüzgâr...

Düſlerimde yalnızlık
Biraz da sende suç
Biraz da ben günahkâr.

Hayrul Ŗen

Aselya/ Değil

Gidersem elbette bir gün ulaşırım
Uzaklar senden daha da uzak değil
Yaşarsam her gün daha da yaklaşırım
Aselya,  lmek sen kadar ırak değil.

Ne dilde bir söz var ne elde hece
Zaman geri dönmez öyle kendince
Kavuşmak  yle zor öyle zor bence
Aselya,  lmek sen kadar yasak değil.

Ateş içimde su, kor buz olur kalır
Gök kurur, su yırtılır, deniz katlanır
Kurtuluş sende saplanır kalır
Aselya,  lmek sen kadar tuzak değil.

Her şey değişir onca zaman geçer
Mesafeler içimde uzaktan öte g  er
Yaşamaz, nefessiz kalmışsam eğer
Aselya,  lmek sen kadar ortak değil.

Hayrul şen

Aselya/ Dert içimde devlettir

Aselya ikinci vakti içimden bir kuş kalkar
Cami avlularından kanat çırparak yükselir
Ve artık bir sen kadar soğuk sonbahar
Önüme bilmediğim bir kainat gerilir
Aselya ikinci vakti içimden bir kuş kalkar

Aselya delilik var her sokağın köşesinde
Binlerce yaprak salınır toz içinde sonbahar
Senle kurduğum her hayalin bahçesinde
Yaklaşırım saçlarına dokunacak kadar
Aselya delilik hep sokağın köşesinde

Aselya dar sokaklarda boğulur benliğim
Ellerim kırılacak kadar bir hayale tutunur
Unuturum her ne varsa görüp bildiğim
Ruhum hiç görmediğim bir hale tutulur
Aselya dar sokaklarda boğulur benliğim

Aselya sukut demirden daha serttir.
Uzak bir hayalden saçlarına düşünce
Hüküm sürer dert içimde devlettir.
Geceye seni katarak düşününce
Aselya sukut geceden daha derttir.

Aselya bekledikçe umut öldürür
Fikrimde boğulur bir balık bile
Gözlerimden gece adın süzülür
Denizinde gemiler vurur sahile
Aselya bekledikçe umut öldürür

Aselya ne olur beni düşün ansızın
Düşersem toprağa bir tohumun içinde
Bir tohumun içinde çiçek kadar yalnızım
Ben seni bekliyorum bambaşka bir biçimde
Aselya ne olur beni düşün ansızın

Hayrul Şen

Aselya/ Mavi Düşler

Çocuklar gibi gülüşler
Mavi düşer yanağına
Gözlerinden kayıp düşer
Mavi düşler yatağına

Yar unutulur mu aşklar
Derdin gülüşünden başlar
Gözlerinden kayıp düşer
Teninden al duvağına

İçimden derine işler
Güneş gülüşünden başlar
Kalbim yorulur yavaşlar
Yalnızlığın şafağında

Bir çiçeğe konar kuşlar
Güle döner bütün taşlar
Duru duru düşer saçlar
Mavi düşler yatağına

Mavi düşer yanağına
Teninden al dudağına
Yalnızlığın şafağında
Mavi düşler yatağımda

Hayrul Şen

Aselya/ Mecburiyetleri Unutmak Sayarak

Ahım düşer yalnızlığa
Mavi camlarından düşlerimin
Umutum düşer karanlığa
Usturalı ayrılık acılarından
Boşluğun gülüşünde
Gülüşünün boşluğunda tedirgin
Yalnızlığıyla koca bir kentin

Her teselli kaygan bir zemin
Düşüyor tutunduğum noktalardan boşluğa
Boşluk kadar tutunmak, tutunmak kadar boşlukla
Zihnim hazırlanmakta çalkalanarak
Yerin sertliğine eş değer bir korkuyla
Nasıl yaşayacağını bilmemenin çaresizliği
Unutmak kadar bir ivme
Uzaklık kadar artan bir momentumla

Yaşadıklarını rehber tutarak
Alışmak yeniden yaşamaya
Bir işçinin ekmek kavgası kadar
En umursanmaz gerçeklikle
Mecburiyetleri unutmak sayarak

Bir gülüşten utangaç
Bir bakıştan günahkâr
Mavi camlarından düşlerimin
Ahım düşer yalnızlığa
Yalnızlığa yalnızlık katarak...

Vazgeçecek kadar güçlüyüm
İntikamlardan
Ne kavga kadar güçsüzüm
Ne savaş kadar çaresiz
İnceliğin sert bakışı
Ve gururu naifliğin
Acılara susmak bağışıklığım
Ve Affetmeyi mesken tutarak
Alışmak yaşamaya
Mavi camlarından düşlerimin
Ahım düşer yalnızlığa
Yalnızlığa yalnızlık katarak...

Neden yaşadığımı en çok sorgulayarak
Ve kolay cevaplara öfkeli bir yaşamak
Bilmiyorum diyecek kadar cesur
Sebepleri sonuçlardan sınayarak
Yalınayak dikenleri sevmelerle mecbur
Karanlığı el yordamıyla yoklayarak
Aradığım kendim
Tetiklendikçe yalnızlığı bir kentin

Ahım düşer yalnızlığa
Yalnızlığa yalnızlık katarak...

Hayrul Şen

Beni Unutma

Boşluğun içinde ve içimdeki boşlukla tedirgin
Üzüldüğüm yerden atmışım talihe oltamı
Başka acıların da aynı tarafından tutunmuş hayal kırıkları
Akşamları aynı karanlık değildir içimde
Neşe ve hüznü koyar adını karanlığın.

Dirençlerden kuleler inşa edip yıkılmalı talihsizliğim
İnsan utanmamalı coğrafyasındaki kaderinden
Ve kaderindeki coğrafyadan
Kelimeler icat ettim anlatamadım
"Beni unutma"
Ölümlerden sakladığım cümle bu.

Dökülür künyeleri yerlere, çarpışan her duygumun
Karşısında onarılmaz çarpıklığın vazgeçilmez sevmenin
Bozkırdan gelen kemikten bir yol vardır
Geri dönülmez üstünden, altında yatan ecdadın
Bir ses var içimde direnen
Sağır ve dilsiz yatacaksan
Buradır toprağın
Yaşayacaksan buradır vatanın.
"Beni unutma"
Ölümlerden sakladığım cümle bu

Hayrul Şen

Benlik

Üçüncü nesle intikal etmiş yadigâr gocuk
Sökükleriyle desenleşmiş beyaz astarı
Her çaydan geçişte su dolan,
Corklayan lastik postalları
Geceleri ahleler* postal dallambacılar**
Bir geçmişin yadigârı
Yalnızlığı özleten meşguliyet
Ambardan ekin aşirmalar
Seni bir yalnızlığın tam ortasında
Bir hatırada yakalar

Şehrin ışıklarına dağlardan özenen çocuk
Işıklar altında karanlığı görünce
Yahut geç kalmışlıkla büyüyünce
Yahut boş bir odada üşüyünce
Seni bir isyanın ortasında yakalar
Gülersin gülünce

Hayrul Şen

Benlik 2

Derelerde sülük toplayan
Suyun akışı ve bulanıklığında
Ormanların sıklığında
Bir şey arayan çocuk

Çalı toplayan anasının arkasında
Pati pati giden velet
Anızlardan kelle toplayan
Çekirge kovalayan
Karıncanın yuvası keşifleriyle
Gülümseyen kirli yüzüyle
Kasabadan alınmış
Tom ve Jerry tişörtüyle
Tarlaları aşındırmış çocuk

Derelerden geçen gürleyen sularda
Dağları sahiplenen çocuk
Tapusu olmasa da
Fındık dallarında akrobasi yapan
Düşen ağlayan
Sadece yemek vakti eve giden çocuk
Bilir seni bilinmeyecek kadar
Ve o çocuk seni
Kravatlı bir halde
Tak tak iskarpin sesiyle
Bir caddede yakalar

Hayrul Şen

Bigbang

Nasıl da tersine işler her şey
Nasıl da zıtlık birikir yüzünde
Yaşama dair çizgiler içinde
Her çizgi saklar evvelini hayatın
Ve ölüme yaklaştığını anlatır
Adım adım

Yürüyüş mü bu sonu bilinen?
Yoksa kaçış mı?
Öldükten sonra varmış cehennem
Zamansızsa vardığımız durak
Yaşarken kimse yanmamış mı?

Yokluğun içinde varlık nasıl saklanır,
Aşkın öyledir içimde
Bilmezsin Bilemezsin
Sesini duymadan o büyük patlamanın
Biriktirdiğini seni içimde her anın
Bilemezsin
Seni sevdiğimi
Yaratılmadan zamanın!

Bilemezsin neden olduğunu
Varlığın yokluğumun içinde,
Seni nasıl sevdiğimi
Senin yokluğunda,
Her yokluğun içinde...

Hayrul Şen

Bir Gerçekliği Vardır Harcanmışlıkların

Dünyaya geleli şu insanoğlu
Yapan da, yakıp yıkan da oldu
En parlak yıldız bile kayboldu
Arasında zifiri karanlıkların

Yıkırım asla yıkılmam sanma
şusuz kalınca solar çiçekler
İşte böyle bir sebep bekler
Bir sebebi olur elbet yıkılmanın

Zaman hızla alnına çizgiler ekler
Acılar yaşansa da maskelenecekler
Gülmek güzeldir hoştur da amma
Bir gerçekliği vardır harcanmışlıkların

Kalp kırma yenisini alamazsın
Hayaller aynadır kırma, kuramazsın
Parçaları birleştirsene de inan
Aynı hayalde sen, kendin olamazsın

Dönmek istersin dönölmez anın
Kadrine uğrarsın sen de zamanın
Bütün her şey biter de bir gün
Bir sen kalırsın bir de pişmanlıkların

Hayrul şen

Bir Islık Gibi

Hayat nedir ki?
Bir temiz sayfa,
Farklı yerlere giden iz
Bir denemeyiz.
Bir gidilmiş yol,
Ölse bile hayatın ta içindeyiz!

Sanma senden sonrası yokluk,
Kimseler bilmeyecek kimse gelmeyecek,
Sen toz toprak olacaksın o kadar
Sonra hayat devam edecek

Bilmem bilemem
Çözmedim çözemem
Bir bilmeceyiz bence.
Bir ıslık gibi geçiyoruz kör bir geceden
Bizi kendimize bağlayan
Bir nefes sadece.

Hayrul Şen

Bir Köle Yaratmak

Vazgeçer istekler, korkup demir yumruklardan
Vazgeçerek birleşir bir çerçeve
Ve her şey yerli yerinde
Kalmaz eser, özgür ruhlardan
Yaşarsın bir düzende hiç sormadan
Duvardaki bir resim gibi
Bir insan olursun
Ya da mankurt bir adam.

İnsanlardır köleliğin mucidi
Ve isyanların.
İnsanı insana boğduran
Kemikleşmiş vazgeçmelerdir
Kölenin memur zihnine işlenmiş fikri
Zincirler inşa ederek yaşayarak
Zincirlerden kurtulmayı beklemektedir.
Kuşlar da uçmaya mecbur
Bazen özgürlüğün de tabiatı
Tabiatı icabıyla bir şeylere mecburdur
Yasaklarla yaşayarak
Sorulmalı değil mi özgürlük nedir?
Ya da yaşamak sana ve ufka dair.
Bir düzen istemek düzensizliğin içinde
O kadar da makul
Düzensizlik sömürürse iliğini
Elbette insan bir düzen ister
Her insan gibi
Boğuncaya dek, düzen benliğini.

Alışmak oysa olan her şeye
Özgür saymaktır kendini
Her şeye mecburken
Alışmak prangadır düşüncelerinde
İsyanlardan korkarak
Düşlerde ve düşüncelerde prangalar
Bir mankurtu yaşatır beyninde
Bilmemek bir özgürlüktür biçare ruhlara
Kabullendikçe prangaları
Paragraflardan kanlı cümleler sıyrarak
Kolaydır bu çağın insanına
Kabullenişlerden bir köle yaratmak.

Hayrul Şen

Bir Yusuf Bir ihanet Bir Kuyu

Gözlerinden dökülen hayat suyu,
Yanaklarındaki gül bahçesine akıyor
İçimden alıyor bir his korkuyu
Tarihten hatırlanmasını iste;
Gülen gözleri, o kokuyu
Elbet bizim hikâyemizi de yazarlar
Bir Yusuf bir ihanet bir kuyu

Elbet bizim hikâyemizi de yazarlar,
Tersakan*** kaderimiz küçük bir dere
Tepebaşında yeni tutulmuş mezarlar
Bir kuran kursu, elifba, üç tepe
Elbet bizim hikâyemizi de yazarlar

Okuyan çocuklar,
Teksas Ramazan, İnek Şaban, Pala Hamza
Biz lakap takan çocuklardık zannımca
Ortaokul yılları, isminin yazdığı ranza
Babanın tamirhanesi, evinin önündeki asma
Ve deli hayrettin sopası yanında
Seni hatırlatıyor tren garı, silip onca yolcuyu
Elbet bizim hikâyemizi de yazarlar
Bir Yusuf bir ihanet bir kuyu

Hep yolunu gözlediğim o sokak
Nasıl da değişmiş bizi unutarak
Sen umursamaz ben korkarak
Yürüdüğümüz yollar,
Adımızı kazıdığım kavak
Dökülmüş dal dal kırılarak

Bu benim şehrim yalnızlığın havzası
Zarif kurşunların koptuğu yer,
Susmuşluğun kalem tutan hatırası
Hayat bağımı tel tel, saçların keser
Gökyüzünün karanlıkla kavgası
Kızıl dudaklar parlayan gözler

Gök kızıl bir yangın mı var,
Yoksa doğuşun sancısı mıdır?
Ateşlerle içime düşen kar,
Unutulmanın kaygısıdır
Bir kuyu bir ihanet bir Yusuf seçer
Elbet bizim hikâyemizi de yazarlar

Hayrul Şen

Çocuklar Bilmez Elbette

Çocuklar bilmez elbette
insanı neyin büyüttüğünü
Bir çırpınış haykırır yürekte
çocuklar bilmez elbette

insanların neden bu kadar tuhaf
bıkkın bıkmış ve usanmış olduğunu
alınlarda çizgiler neden sıralanır
neden düşer saçlara ak
neler yaşandı ve daha yaşanacak
çocuklar bilmez elbette
insanı neyin büyüttüğünü

çocuk yüreğini tırpanlayarak
ve özgürlüğünü satarak tutunulduğunu hayata
kırılan prangaların özgürlüğün sembolü olduğunu
acılarla sevinçleri harmanlayarak
Neden farklı güldüğünü
çocuklar bilmez elbette
insanı neyin büyüttüğünü.

anlamadan anlattığını hayatı
gülüşlerinin umudunun yokluğu
ve sadece senin inadin olduğunu
çocuklar bilmez elbette
hayallerin nasıl unutulduğunu

Hayrul Şen

Dilemma

Neden varsın ey dilemma?
Diyor ya düşünürler ayrıntılarda gizli çok şey
Silsem tüm her şeyi başından sonuna
Kalır mı evren ve idea?
Yahut Big bang ve magma,
Boyutlar zaman yolculuğu
Hiç olmasaydık dünyada ya da
Ne saçma değil mi, dünya bizsiz ne saçma
Ya da saçmalık hissi insana ait
Ya da bu his de saçma.

Bin bir renk var doğada
Ama neden renk var?
Her şey aynı renk olsaydı.
Her şey aynı renk olsaydı renk olur muydu bilmem ama
Ayırt edemez miydik bir bulutla bir ağacı
Ya da renk var mı?
Işığın yansımasıymış,
Beyinde algılamaymış
Tüm nesnelerin gerçek görüntüsü o zaman nedir acaba
Gördüğümüz, gördüğümüz gibi değil mi?
Felsefi dursa da bu soru biraz saçma değil mi?
Bir ağaç ejderha olamaz ya
Herhalde gördüklerimiz algılardan ibaret,
Ya da algılarımız gördüklerimizden.
Karışık bir bilmece
Düşüyorlar mı bu kadar saçmalığı vergilerden.

Değişmeyen şeyler de var şu dünyada
Çok çalışan az kazanır az kazanan çok çalışır
Az kazanmak için çok çalışmak çok emek,
Çok kazanmak için az çalışmak mı gerek,
Ya da az kazananlar az çalışanlara mı çalışır?

Zayıflar az olsa demek güçlüler çok olsa demek değil mi?
Az sayıda zayıflar çok sayıda güçlüleri yönetemeyeceğine göre
Zayıflar çok olmalı değil mi ezilmemek için bu dünyada
Sonuna kadar sürer bu dilemma
Onun için mi birleşmek gerek,
Yani bunun için mi bu kadar ideolojik propaganda.

Var olan yoktan var olmuş,
Ya da hep varmış,
Yoktan var diyenler sonradan gelmiş
Yoktan var saymış
Boşluğu boşluk eden şey yokluk mudur?
Boşluk var mıdır derken,
Bir sigarayla boş bir odada
Oturmak ne saçma
Düşünürken düşünebilen varlıkların düşüncesizliğini
Farklılıklarla doğan çocukların,
Okul fabrikasında seri üretimdeki marjinal eğrisini.

Tüm insanların aynı yanlışı yapma yüzdesinin
Bu kadar yüksek olması
Bence çok saçma!

Hayrul Şen

Dört Adam

Her gidişin bir ritmi vardır
Kimi kalbin ritmiyle gider
Can da gider
Kimi bahardır
Sonbaharla gider

Kimi sallar bütün anıları
Bağı bahçeyi viranla gider
Kimi gitmek istemez ama
Gözlere mil çeken bir anla gider

Kara sevda gibidir yıldızlar
Geceyi bitirip şafakta gider
Unutma çoğu var eder azlar
Azken çok ettiğin bir sözle gider

Kimisi bir acıyla yaşar sinende
Yıpratan unutturan zamanla gider
Her şey gitti de o kaldı bende
Beni taşıyan dört adamla gider

Hayrul Şen

Etme Perişan

Yeşilırmak sel sel/ nedir ki derdin
Gidiyorsun el/ el hiç yok mu soran
Atıp sana gller / yâre gönderdim
Gl yüzünü yıkıp etme perişan
Etme perişan

Yeşilırmak gider/ seller durulur
İnanma sen sakın/ el söyler yalan
Beklerim ben seni /yıllar yorulur
Gl yüzünü yıkıp etme perişan
Etme perişan

Yeşilırmak suyun/ taşır mı derdi
Derdim sel sel oldu/ dağları aşan
Yârin gözlerine /doğru alçaldı
Gl yüzünü yıkıp etme perişan
Etme perişan

Yeşilırmak çağlar/derdimdir benim
Önümüzde dağlar/ vermiyor aman
Gller koyup sana/ haber gönderdim
Gl yüzünü yıkıp etme perişan
Etme perişan

Hayrul şen

Ey Büyük Düşünür

Sen de umurumda değilsin ey büyük düşünür
Ben söyleyemedikten sonra en basit şeyleri...
Gerçekler şiirlerdeki gibi nakışlı değil,
Bir dizelik şiir o belki,
Kafiyesi uymayınca atılan,
Sevmek böyle değildir,
Ey zehri yüreğimin
Yüreğimde yapmacık bir acı değil yokluğun
Yazacağım seni gönlüme derken
Satır satır,
Yaşadıklarımızın hepsi unutuldu
Ya da unutulmaktadır

Ne sen şiirsin kâğıt üstünde
Ne sen bir dizesin aşka dair,
Ne ben mecnunum masal masal
Ne de yokluğunu yazabilecek şair

Hayrul Şen

Ey Sevgilim

Beni hiç düşünmedin mi?
Ne eder ne yapar
En derin karanlıktan her gece
Nasıl sabaha çıkar
Hiç düşünmedin mi?
Bir kez olsun

Senin gözlerindi
Her karanlıkta üstüme çöken
Ellerindi kuyuya atan
Saçlarındı kuyudan çeken
Beni hiç düşünmedin mi git derken?
Hiç düşünmedin mi giderken?
Ey sevgilim

Senin gözlerin yaşarsa
Benim kolumu kırardı
Saçının teline dokunan
Benim kafama sıkardı
Beni hiç düşünmedin mi?
Ey sevgilim, hiç sevemedin mi?

Şu âlemi dünya da
Ben mecnundan beterim
Yedi düvele dert olur
Benim bir anlık kederim
Hiç sormadın mı böyle yaralı
Nereye giderim
Beni hiç sormadın mı?
Bakışları yaralı sevgilim

Sen bir anlık iç çeksen
Benim dünyam yıkılırdı
Senin boynun burulsa
Benim boynum kırılırdı
Beni hiç düşünmedin mi?
Ey sevgilim

Hiçbir zulme eğilmez boynu
Nerede olsa her yerde aynı
İleme kafa tutan bu garibin oğlu
Tek senin önünde eğildi
Ey sevgilim, beni hiç sevemedin mi?

Sen yoksan
Yer ve gök sallansın
Yıldızlar dökülsün
Arz havalansın
Üstüme çöksün dünya

Gidişin kıyametim olsun
Benim canım çıksın
Senin canın sağ olsun
Ey sevgilim

Bak gözlerime
Çıplak ayaklarıma;
Uzamış sakalıma
Ak saçlarıma
Bakma biraz hırpalanmışım
Beni hatırladın mı ey sevgilim
Bak bana
Pencerenin altında
Çiğnenmiş ıslak kadavra
Dili parçalanmış
Dişleri sökülmüş
Yüreği çıkarılmış
Gözleri çürümüş
Leş gibi sokaklarda
Hatırladın mı beni ey sevgilim?
Hani üç kuruş bulamayıp
Parklardan çiçek getiren sana
Kırıp attığın güllerin sahibi
Karanlığın dibi
Yere batasica

Yıldızlar söndüğü zaman
Dişi develer salındığında
Arz toz dumana karıştığında
İnan
Dağlar yürütüldüğünde
Hesaplar görüldüğünde
Üflendiği zaman sur,
Büyük imtihan
Açığa çıktığında her kusur
Bir takvim yaprağı gibi kısaldığında
Her asır
O zaman
O kargaşa da
Bulurum seni
Sorarım sana
Hatırladın mı beni ey sevgilim
Bak bana

Hayrul Şen

Gece

Geceyi iyi bil dost
Bak karanlığın içinde
Kindar unutkan,
Nefret yüklü beyaz güvercin uyudu.
Katil bir ruh döküldü saçaklardan
Dünkü acı unutuldu

Uyudu tüm hayvanın soyunu kurutan
Hükümrân kul uyudu
Dev aynasında cüce ruhuna bakan
Köle ruhlu mütevazı kibir uyudu
Dinlenip kirli ağızlardan
Hikâye-i Ekber küçüldü
Baykuş ve Nuşirevan

Döküldü hizmetleri yüzünden güzelliğin
Çekildi hırsları büründü yorganına
Nice canın şah damarına zehir akıtan
Aldatan gül güzellik uyudu

Işıkları söndü sömürünün
Kilitlendi köle değirmenleri
Vicdan bir gün daha yoruldu
Ve insan uyudu

Hayrul Şen

Gerçek Nedir

Ey akli hür eden delilik
Ey zulme boyun eğen kudret
Doğruya sırt çeviren erdem
Bileklerimi büken gerçeklik
Söyle, varlığımız neden?

Ben varlığımdan değil
Varlıktan şüpheyeye düştüm
Körler anlattı bana ne gördüğümü
Bense baktığımı görmemekteyim.
Aklın telkiniyle ulaştığım kölelikten
Zirdeli kaçmalıyım
Korkuyorum yine de
Özgürlük belki esaretin bir serabıdır
Dünya denen göl yerinde.

Ey bilge, masallar anlat
Masal ve gerçekçi bir efsane
Gerçekten bilmez mi kimse?
Biz neyiz, gerçek ne?

Zaman ömrün zehri
İçine çekerek tükendiğin
Karanlıktır en aydınlık gün
Körlüktür yaşadığım
Nedir bakıp da göremediğim?

Yıldızlardan haber var mı?
Nedir bizi engelleyen,
Bu prangalar, bu duvar mı?
Kimim gölgesine gölge olmuş ben

Hakikati bilen yok
Bilgeliğimiz bile bir hiç
Yalan dolan zırcahillik,
En bilge sözümüz bile.
Bilen kimmiş kim?
Sorarım gerçek ne?

Hayrul Şen

Haydaroğlu

Söğüt dağı çevrelenmiş
Sinmez misin Haydaroğlu
Dağlarda otlar yeşermiş
İnmez misin Haydaroğlu

Bağdat Basra'ya uzanır
Gelmez misin Haydaroğlu
Selam kuşlara ağırdır
Bilmez misin Haydaroğlu

Şeni belki çengel bekler
Ölmez misin Haydaroğlu
Bin bir cefa engel bekler
Görmez misin Haydar oğlu

Derdini göklere bağlar
İnmez misin Haydaroğlu
Gür dereler gibi çağlar
Dinmez misin Haydar oğlu

Bir gün olur iptir sonun
Bilmez misin Haydaroğlu
Gücü yetmez İpşir kulun
Ölmez misin Haydaroğlu

Hayrul Şen

Hey Dostum

Ekmek parası derdimiz
Gurbet ötesi yurdumuz
Haramilerden yolumuz
Kesildi be hey dostum!

Alın teri yoktur artık
Emeği yoksul bıraktık
Alnımıza binbir tetik
Çekildi be hey dostum!

Bağlar haraminin bağı
Çağlar haraminin çağı
Emekse kanun kaçağı
Tutuldu be hey dostum!

Dediğimiz elbette hak
Değişir bir gün muhakkak
Talan yüce sözler yasak
Edildi be hey dostum!

Kuru ekmeği paylaşısam
Öyle bile geçer yaşam
Viran oldu Halep ve Şam
Yıkıldı be hey dostum!

İçimde merhamet vardı
Bir çiçek gibi sarardı
Kör bir kurşuna kadardı
Vuruldu be hey dostum!

Hayrul Şen

Hoşakal

Sözler kâğıtta boğulmakta
Sesler kısılıp kaybolmakta
Şarkılar bilinmez
Günler tutulmaz
Hangi şarkıyı çalarsan çal
Bir veda havasıdır
Hoşça kal
Canımın içi
Hoşça kal

Hayrul Şen

İki kişilik bir yalnızlık

Ayrılık iki kişilik bir intihar
Yüreğin düşer bir derde
Birbirinde ölür iki insan
Bir yalnızlıkta yaşar
Hayatla ölüm arasında bir yerde
Bir sebep biter ve sebep ararsın
Ölse haberin olmayacak mesafelerde

Ayrılık ölümden öte
Ölçülmez zamansızlık
Ve Iraktır mekândan
Ne sen varsın artık,
Ne ben varım içinde
İki kişilik bir yalnızlık
Kurşun sıksan geceye
Bir kan bile düşmez yalnızlıktan

Hayrul Şen

İnsan Birşeyleri Kaybetmeli Yalnızlığında

İnsan bir şeyleri kaybetmeli yalnızlığında
Böyle sıırsıklam anadan doğma
Bir başına
Yalnızlık olmaz mesela

Dünyanın kör köşesinde
Senin için yanmalı bir yürek
Ve yaşadığını bilerek
Umutların ötesinde
Uçmalı kuşlar
Kurur mu?
Işığı hiç görmeyen çiçek
Var olur mu?

Gölgelerle beyit beyit duvarlarda
Şatır şatır işlenmiş benliğini
İnsan fark eder yalnızlıklarda
Kaybettiği kendi gerçeğini
Bilmeden yalnızlık olmaz mesela

Bir gül düşmeli elinden
Bir şey yitmeli değerinden
Sevmiş olmalı en derinden
Sevmeden yalnızlık olmaz mesela

İnsan bir şeyleri kaybetmeli yalnızlığında
Böyle sıırsıklam anadan doğma
Bir başına
Yalnızlık olmaz mesela

Bir şeyler için yaşamalı,
Yaşadığı her anda

Hayrul Şen

İşte Geldim Kapına

İşte geldim kapına
Kapını aç be baba.
O vefasız oğlun o hayırsız oğlun
İşte kapında...

Kavgalarda hırslandım
Bıçaklara yaslandım
Op alnımdan beni babam
Bak ben bu kez uslandım

Yağmurlarda ıslandım
Bıçaklara yaslandım
Sokaklarda oynarken
Bir gece de yaşlandım

Harama el sürmedim
Mazluma el değmedim
Kimseye gel demedim
Bir çiçeğin buğusunda bir kader istedim...
Bıçak sırtı yaşadım
Ölmedim

İşte geldim kapına
Kapını aç be baba!
O vefasız oğlun o hayırsız oğlun
İşte kapında

Hayrul Şen

Kalk Ulan Ayağa

Sen misin zayıfın hakkını çalan
Sen misin yolsuzların ağa babası
Sen misin yoksulu horlayan
Gücsüzü döven?

Sensin her yoksulu görünce içi parçalanan
Sensin arka sokaklarda merhameti yaralı
Sensin parçalanarak küskün yaşayan
Sensin sustalı bıçaklara yüzü yansıyan
Merhametiyle aptal yerine konan
Sensin ahmak sayılan, vazgeçince kendi payından
Sensin küçülen mütevazı konuşmalarla gözlerde
Sensin her şeyi para olmuş bu çağın aptalı...

Sen vazgeçtikçe kavgadan,
Yok sayacaklar unutma!
Vazgeçme, haklı olduğun hiçbir davandan
Savaşacaksın,
Söke söke alacaksın unutma
Gerekirse ayaklara baş olacaksın!

Alışacaksın
Koltuklar sana nam vermeyecek
Eğreti dostun olmayacak kadar riskli
Dik ve eğilmeden yaşayacaksın
Boyun eğmeyerek.

Her türlü direneceksin
Fabrikada vicdansız patrona
Sokakta serserisine uğursuzuna
Memursan arsızına yolsuzuna
Askersen piçine kansızına
Yenileceksen
Merhametine yenileceksin
Eğme başını
Kalk ulan ayağa!
Üzme gardaşını...

Hayrul Şen

Karanlığa Çık

Hayatı bize değerli kılan değer nedir
İnsanın kendisi değil mi?
Değer bir insan icadı değil midir?
Değerimiz değerlerimiz, değersizlerimiz
Hepsi insana bağlı değil mi?
Değer veremiyorsan hayata
Boş diyebiliyorsan
Yaralı bir kuş gibisin vesselam
Suçlama hayatı,
Senin kaptığın mikroplar
O yaradan içeri girdi
İçindeki değeri değersizleştirdi.
Sebep mi arıyorsun.
Seni yaralayana bak,
Ya da fitratındaki zayıflığa
Yanacaksan ona yan!

Uzay zamanda küçücük bir parçasın
İster miydin ki senden daha küçük parça
Seni bin kez parçalasın?
Oldu işte.
Karanlığın derinliklerinde ki ışık
Beklediğin olsa da,
Gözlerin karanlığa da alışık
Işığı beklemeye değer mi daha?
Üstüne al parkanı
Karanlığa çık!

Hayrul Şen

Kayboluş

Ahşap evlerde gece yarılarında
Gaz lambasının gölgesi,
Duvarlarda dalgalanırken
Ağızdan ağıza gelmiş
Bir hikâye duyarsın
Meraklı gözlerle seyrederken
Birden mevsimler hızlanır
Yıllar seyrederken
Mevsimden mevsime girer benliğın
Kendi içinde kaybolmuş
Bir "sen" hatırlarsın

Kemik ve ruh doğrulur gölgelerde
Hayvan postunda kılınan namazdan
şarkılar söylenirken caddelerde
Bir ses duyarsın eski sazdan
Kendinden bir başka kendine dönersin
Bir başka kapıya gidersin
Yürüdüğün çıkmazdan

Hiçliktir
Sendeki tek varlık arta kalan
Düşünceler bağlanır düşüncelerle
Bir mahpus yaparsın kendi içinde
Dört duvarı aynalardan

Sen bağlar ve çözersin zincirlerini
Yoruldukça içindeki bin bir kavgadan
Herkes başka bir adam ararken sende
Sen kendini saklarsın arayanlardan
Geçmişinden kaçarken rastlarsın
Bir aynada yabancı bir adama
Kim yaşadı, kim yaşayacak ve kim ölecek
Senin içinde bilmezsin
Bir hikâyen olacak
Kendi içinde yaşattığın
Yabancılardan

Bir kayboluş hikâyesi yaşarsın
Kendi içinde
Kendini arayan bir adam
Kıyıya cesetler vurur dalgalardan
Çevirir yüzünü bakarsın "sen"
Her gün bir kayboluş yaşarsın
Her neredeyse!

Hayrul şen

Kervankıran Yıldızı 1

Bir kaçakçı tedirginliğı gibi severek
Bir mayın eşığı kadar adanmış
Bir yolculuktayım
Nice infilaktan
Nice parçalanmış hayalden geçerek
Tecrübeyle sabit öğrenilmiş çaresizlik içinde
Sen, Kervankıran yıldızı
Gidiyorum ardından.

Az uzar yol uzar yalnızlık uzar
Sessizliğı yine sessizlik bozar
Karanlıkla ben iki kafadar
Sen Kervankıran yıldızı
Gidiyorum ardından.

Zorbaya zor ettiren,
Yüzsüze ar ettiren sabrım
Bir mayın eşığinden farksız
Yok oluşa doğru koşar adımla
Sen, Kervankıran yıldızı
Gidiyorum
Ardından.

Hayrul Şen

Kervankıran Yıldızı 2

Kırk gün ormanında
Lime perileriyle dolu bir göl
Su sunaları değişir şekilden şekle
Şaganlar yahut deniz kızları
İçerler ölümsüz bir pınardan
Ve kaybolmuş bir yolcu
Gökyüzünde Kervankıran.

Sevgi denen şey Kafdağı'nda
Yahut saklar gözlerin
Bilmeden yürüdüm ağında
Bir kara örümceğin.

Sen Kervankıran
Peşinden sürüklendim
Mergenden gelen aklı heba edip
Ayzı güzelliğın için
Kırk gün ormanında boğuşup
Tüm kötölüklerle
Tükenmedim.

Arçuradan kalkma bir hastalık gibi
Ölümüne gülerken
Ne kirgis ne demir tırnak
Sökemedi içimden seni.

Tulpar'ın kanatlarında yükselip
Düştüml gözlerinden
Kara Umay korumadı sevdamızı
Kayboldu suya düşen kar tanesi gibi
Gözlerim gözlerinde eriyip.

Çığlıklar tutsun bizim yasımızı
Kırk gün kırk gece
Ömrümden geçer gibi
Kan ırmağından geçeyim
Sen Kervankıran yıldızı,
Peşindeyim.

Hayrul Şen

Körlük

Abidelerin yıkılışına tanık olan kuşak gibi
Kutsanmış ne varsa yıkılışına tanık olan ben
Zehri damarımda ilaç belleyip,
Küçükken dinlediğim masallardan
Geç alıştığım kaçılmaz gerçeklerden
Saklanmışım.

Çıkamaz her hayal
Zamanın merdiveninden
Yorularak bırakıverir ne yapsam
Bir başka zamana yaşamak
Bir başka ülkeye uyanmak
Geçer içimden yağmurlu bir akşam.

Salıncaklar sallanır
Sonbahar yapraklarıyla
Aynı yerde bir adam vurulur
Ben düşen bir çocuğa gülerken
Ve oyuncaklar vurulur zihnimde
Bir paltoya sığmayacak kadar büyürken
Bir adam göğe bakar ölürken
Gök ki tariflere tarif eklemek gerekir
Yıldızları şiirlere katanlar kadar
Yanılmak gerekir güzelliklerden.

Bir büyük patlamadan sonrası
Her şeyin hikâyesidir.
Kurtulamazken tavan arası
Tozlu boğuk hacimlerden
İç çekmektir hayatın bana biçtiği
Tutunamadığım yerinde ömrümün.

Hâlbuki ben bir kuş kadar özgür
Uçmak için yaratıldım sanmışım
Uçacak kadar yükselmiş
Düşecek kadar aldanmışım.

Hayrul Şen

Masumiyet

Kurt zavallı kuzudan ne istiyor ki
Bilmez mi onun günahsız olduğunu
İşte böyle fitrattan aşkın vahşeti
Senin hırsın parçalar masumlugumu

Sevdaya tutulmuşum sevgiden uzak
Şu benim kıyametim koptu kopacak
Görürsün kara gözlerine dalarak
Hayalin rüzgârında savrulduğumu

Yoksa kaderde sanma ki kavuşursak
Olmayacak rüyamız olmuş olacak
Görürsün tuttuğun gibi dağılarak
Ellerimin elinde toz olduğunu

Ben sana vurgunum yalnız sana tutsak
Ne fark eder ister ki bin yıl yaşasak
Sevdanın yaşadığı günleri saysak
Fark edeceksin elbet az olduğunu

Ayrılık değil sevdadır ateş olan
Sanma ki ateş tutuşturur odunu
Benim yanmaya meylimdir beni yakan
Kim demiş ki senin yangın olduğunu

Hayrul Şen

Meczip

Ben zamana takarım,
Dakika dakika sayarım,
Üstüm darmadağın
Unutuyorum
Dakika dakika
Saniye saniye
Kendimi avutuyorum

Hani çocuktuk
Hani bilmiyorduk
Hayat kahpe değil,
İnsanlar kahpe
Diyemiyorduk
Yüzüne söyleyemediğimiz
Her şeyi hayata yüklüyorduk,
Dakika dakika
Saniye saniye...

Bir güzel gözlü dedi ki
Sevdim ben seni
İnandı deli aklım
Geleceğim dedi seneye
Bekle dedi beni
Beklemez miyim bekledim
Dakika dakika
Saniye saniye...

Yeşil gözlüm bilmezsin sen,
Ben parasızım beş kuruşsuzum ama
Alamasam da sana bir kez bile bir hediye
Harcıyorum ömrümü bonkörce senin için
Dakika dakika saniye saniye

Hayrul Şen

Merhametten Kalan

Ben yıllarca yokta varlığı arayan adam
Sözcükler elbette buğuludur.
Kırıldığımı kimse bilmez
Bilinmezlik kadar hain
Kafamda çocukluktur merhametten kalan.

Eskiye her şeyde tutunmaya çalışmışım
Üzülmek artar içimde kenara koyduğum
Biriktirdiğim başka şey yok hayatımdan.
Ne hatıra ne ayrılık ne de şarkılar
Ve karanlığı yeniden yazan gece
Beni anlamadınız
Sizi de anlamadılar.

Hayrul Şen

Mesafelerde

Dağları efsaneleştiren zihniyet nerede?
Nerede benim kaybolduğum hikâye
Nerede kargaların kurtlanıp tükendiği son
Uçan kuşların süzülüşü derin vadilere

Kurtların bir geyiğin peşinde tükenişi gibi
Yüreğimde hissettiğim acı nerede
Yolcuya eşlik eden yolculardır
Farklı yollara savrulduk işte aynı seferde

Nerede benim dev aynalarda gördüğüm yüz
Yüzler içinden seçtiğim nerede
Bir leşi yiyen kurtçuklar gibi içimi kemiren
İnandığım şeyler nerede

Nerede karanlığı kaçırın ışık?
Nerede arkadaşlarım kavgalara alışık?
Gitti mi sevinçler isyanlara karışıp?
Ayrılığın sebebi mühürlü, karmaşık,
Saklıdır kabullendiğim fikirlerde.

Nerede tarihin yılmaz komutanları
Efsaneleşen âşıklar,
Ve direnen davalar yok oluşa ölümlerle
İşte bunlardı güzelliğinde kaybettiğim
Mesafelerde

Yorgunluğun unutturduğu acı gibi
Vazgeçmişlik sanma
Her sabahın ışığı yorgunluğu alır da
Bir yangın düşürür tam ortasına
Bağrını delip deşip geçerde.

İntikamın niteliği kaybolur duvarlarda
Umut, avcının bastığı yerde biten çiçektir karda
Bulamaz sebebi hikmetini gölge aslını sorar da
Koparıldıkça sürgün veren yaşam hevesi
Vazgeçiş ihtimalini tutar serde
Her seferde,
Bir anıt gibi yıkılırsın geçmişinle beraber
Mesafelerde.

Muzdarip

Mazlumun ekmeğe uzanmaz eli
Sen buna çıldırmış sen buna deli
Bu yalan dünyaya geldin geleli
Bu yalan dünya senden muzdarip

Cümle âlem bunu istese bile
Zalime kölelikten ölüm yeğdir, yeğ!
Zulme isyan etmek haktır burada hak
Ne boynunu bük ne başını eğ!

Her gün savaş dövüş bu düzenle sen
Gücsüzü her yerde ezenlerle sen
Konuşma korkakça yazanlarla sen
Bu yalan dünya bundan muzdarip

Doğruyu söyle vurulsun boynun
Her yerde haykır ki bozulsun oyun
Sen kurda döndükçe karpeler koyun
Yürü aslan gibi yürü emmoğlu
Bunlar sürü sürü senden muzdarip

Hayrul Şen

Ölümler

Bir insan üç kere ölür
Önce çocukluktan çıkınca ölür, gömer kendini
Biraz hatıra saklar kendine
Sonra gençliğinde toyluğuna gelir
Aşık olur
Bir defa daha ölür
Hatıralar varsa kırıklıklar
Biraz ölüm de vardır içinde

Kendi çocukluğuna kendi gençliğine
Tabuttur beden artık
Kendi merasimindir yürüyüşün
Bu kavgadan pes edişin saçındaki ak,
Beyaz bayrağıdır
Ölümlerle yaşayarak

Gerçek ölüm sandığımız;
Bir çiçeğe yürümektir
Dikenler içinden
Bir zalim bedenden
Bin bir türlü nedenden yorulmuş,
Bilmeden
Bir çiçeğe yürümektir
Yoğrulup parça parça toprağın özünden
Bir dereden yalınayak
Bir gerçeğe yürümektir

Ama Korkma ölümden her anın ölümlüdür
Aynaya bile baktığında
Işık gözlerine varmadan
Aynadaki sen ölmüştür

Hayrul Şen

Ömrünü Verenden İnsan Gider mi?

Bu gece bitmedi sensiz geçmedi
Sabahım olmadı güneş doğmadı
Kırdıysam bin kere kırıldım artık
Seni kıran dili keserim gitme!

Gölüşün kaldı yüreğimde yara
Ben böyle girmedim çoktandır zora
Hayattan uzağa sıyrıldım artık
Kafama bir kursun sıkarım gitme!

Şensiz hayat yaşamaya değer mi?
Ömrünü verenden insan gider mi?
Sallanan bir köprü altımda hayat
Gidersen göçerim ne olur gitme!

Senin için yağdım en yüksek dağa
Gel desen dönerim inan ki çığa
Bıçağa gelse boynum bıçağa
Toz toprak kan revan çıkarım gitme

Benden daha fazla ben kopar benden
Bir an bile ayrı kalınca senden
Bir dolu on dörtlü yüreğim artık
Geceyi kurşunlara boğarım gitme

Hayrul Şen

Paradoks

Işık fotonlarla duvarlardan duvara
Bir garip gerçeklik içinde dalgalanırken
Şarkıların ve ayrılığın merhameti yok
Piyasalarda bol bulunan malın ucuzluğu ihanet
Sevmek, su-elmas paradoksu
Neyin değeri neye emanet.

Bir içinde birdenbire çoğalan
Varlığın hikâyesini bilen kim?
Kimdir eşkıya?
İsyan eden mi edilen mi?
Kim kaybederse onadır kıyamet
İçimdeki merhametin zayıflığı kim için?

İnsan ömrüne sığmayan yaşamak
Ve sevmek kadar tehlikeli
Bir şeylere alışmak
Dedelerden miras değil bize
Bir ömürde beş hayat yaşamak,
Bu çağın icadıdır.

Hayrul Şen

Sana Benzemeliyim

Parçalara bakarak anlamlar arar
Gözlerim küçüldükçe yansır
Koca gözleriyle bir çocuk resminde
Bir bütüne anlam verecek kadar
Oysa bir bütünü büsbütün parçalayan
Hayata tutkunum en asi parçam kadar.

Babama sorduğum sorular kadar masumum
İnan ki buyum
Çünkü anlamadım hayatı
Anlattığın masallar
Masal kalmalıydı lamba ve cin
Ben anlamalıydım fikrini deneyerek
Ya da ölümüne anlatmalıydın benim için.

Çünkü inanmalıyım
Çünkü bozulur düzen, farklılıklardan
Bir sırada dümdüz ip gibi olmalıyım
Hiç birbirimize benzemeyen
Yanlarımızı saklayıp
Benzemez olsam da
Sana benzemeliyim
Bana benzemelisin
Ya da benzediğimizi düşünmeli
Farkımıza öfkeli resmi bir zihin...

Hayrul Şen

Sana G6nderdim

Geceye d6şen ısıklardan
Bir veda yaptım
Sana g6nderdim.

Uzaklardan çok uzaklardan
6zlemler y6kledim
Sana g6nderdim.

6zg6rl6ğ6m6 yasaklardan
Çektim aldım
Sana g6nderdim.

G6l6şlerimi ağlamaktan
S6kt6m aldım
Sana g6nderdim.

Baharlar yaptım yağmurlardan
Zambaklar ektim
Sana g6nderdim.

D6şler topladım uykulardan
Umutlar taktım
Sana g6nderdim.

Uçurtma yaptım ığlıklardan,
Uzaklardan, çok uzaklardan
Sana g6nderdim.

Hayrul şen

Sen Hep Kendine Küstün

Karlar yağar ince ince
Yollar havzadan geçince,
Gurbet üstüne çökünce,
Sen hep kendine küstün.

Dertler gönlüne inince,
İlk sevdiğini görünce,
Sen hep kendine küstün,
Küstün kendi kendince

Darmadağın olmuş üstün
Dostun vurdu sen de düştün
Köşeler de sessiz suskun
Sen hep kendine küstün

Oyuncağı kırılan çocuk gibi
Her şeye küstün mü çocukça.
Hayat da bir oyun sanki
Ama kirleniyor oynadıkça
Sen hep kendine küstün
Kirlendikçe kırıldıkça

Hayrul Şen

Sen Kalmak

Önce sevgi sözcükleri yitirdi anlamını
Sonra kayboldu şiirlerde kelimeler
Sonra hasrete dair sözcükler gitti lisanımdan
Sonra özlem de gitti hece hece
Konuşurken dalgalar ayla
Kayboldu ay ansızın bir gece
Sonra sokaklar kayboldu cadde cadde
Uzaklaşarak
Bir şehir yok oldu gözümde
Martılarıyla deniziyle...
Çırılçıplak.

Sonra ışık gitti gözlerimde
Ağaçları, çiçekleri, maviliği de götürdü kendiyile
Dağları götürdü üstündeki karıyla
Denizi büktü bir el yordamıyla
Maviliği kaybetti bir çocuk efkârıyla
Yağmur da sildiği gibi silindi sokaklardan
Damlalarıyla.

Çırpıldıkça zaman dağıldı ceplerimden
Saniyeler gitti sonra saatler sonra seneler
Sonra hatıralar silindi beynimde hücre hücre
Silindi bir gülüş, bir gün habersizce
Tüm yanlarıyla
Sonra içimden söküldü bir öfke
Bütün kadınlarıyla.

Ben bekledim seni
Öfkeden ırak,
Kelimelerde anlamsız
Denizi soğurulmuş
Ve sökülmüş bir ruhla caddelerde
Öznesinden habersiz eylemlere tutunarak
Bir sükûtin içinde
Her şeyimi kaybedip
Bir sen kalarak.

Hayrul Şen

Sırru'z Zerre

Kavganın bittiği ıssız sokakta
Bir sarhoşun işi ne?
Dönüyor dünyanın etrafında dünya
İnsan için...
Evren bir sırrı saklar kendi kadehinde,
Bakmaz milyarlarca göz.
Dönüyor dünyanın etrafında dünya.
Aşk için zevk için.
İnsan için

Sen nesen ey zerrecik
Bir bütünün oluşturan sen
Büyüklik araştırırken insan kendi hamurunda
Gittikçe küçülen
Diriltirsin bir sırrın kanısını
Sen nesen ey zerrecik
Sana ne desem
Yanıltırsın yeryüzünün fani tanrısını

İnsanı yüceltme ey körlerin babası!
Açıp gözlerini gördün mü?
Okyanusun dibinde
Bir mercanın hayat çabası
Tıpkı senin gibi
Hayata tutsak...
Her yaşayan şeyin hakkı yaşamak...
Kim verebilir yaşama hakkını
Yaşıyorsan haktır yaşamak
Tüm evrenin gizemi sende mi saklı?
Ulular ulusu Tanrı
Güzellikleri
Körler için mi yarattı.
Kendi kadehiyle
Sarhoşluğa aldanmak geçer
Bir sarhoşun günlüğünden

Evrenin bir sırrı varmış der kâhinler.
Bize söylemezmiş yanı başımızda
Yıkıntının içinden sır aramak ha!
Yaşayamazsam bildiğim gibi
Ne gerçek ne de sırlar umurumda

Manasını sor hayatın.
Ama başkasına değil
Sadece kendine sor
Yoksa manası yoktur
Bir kadeh daha koy
Mana yoksa bir mana oluşturun.
Yaşayan ölümler geçer
Bir sarhoşun günlüğünden
Teker teker

Hayrul Şen

Söyleyemedim

Ay gökyüzünden korkarak çekildi,
Yeni bir gün doğuncaya dek
Şikâyet döküldü arzu halimden,
Elinde tetiği tuttu karanlık
Artık düşlerim gerçeğinden evladır
Unuttuğum suçsuz bir mahkûmiyet,
Resmi bir iftiradır

Ah sana söyleyemediğim çok şey var
Yanlışlardan biriktirdiğim hediyeler
Şekilsiz gülüşler jiletlenmiş bakışlar
Elde var çaresizlik, kelimeler,
Ne biçim hikâye bu, hangi kitapta yazar?
Uzuvları kesik azmin kazandığı hürriyet
Rıhtımlara vuran gözlerin mercanlar

Ah...Sana söyleyemediğim çok şey var
Yıkıldığı zaman şehirler yığın yığın
Şımardığı zaman çocuksu günler
Eliyle ittiğinde zaferini militan
Neşesi kırıldığında aynaların
Umuduyla aynadaki parçalanmış yüzün
Unutulduk!
Rivayet odur.

Hayrul Şen

Sussam beni anlar mısın?

Şana anlatmak seni
Ölümler yetmez
Anlamadın sen hiç beni
Sussam beni anlar mısın?

Saçında gönlüm delice
Değişti gündüz ve gece
Söze ufkum yetmeyince
Sussam beni anlar mısın?

Ne hal kalır ne de hatır
Ne söz yeter ne de satır
Bir bakış belki anlatır
Sussam beni anlar mısın?

İçimde ölüm bir fikir
Senden sonra gelmektedir.
Bu da bir şey söylemektir.
Sussam beni anlar mısın?

Hayrul Şen

Sustum

Kaldırımlarla konuşurken damlalar
Karanlığa ağlarken zindan pencereleri
Zindana hükümlü geceleri
Doldurmuşken çıldıran insanlar
Sustum

Anam babam bana ağlarken
Yüreğimi dağlarken kurşun
Hançer sırtıma sokulurken
Korkmuştum
Sustum

Dalgalar beni boğarken
Dedim daha çok erken
Her yerden mahcup giderken
Sıkıldım hoşçakal derken
Sustum

Bir kurtuluş beklerken
Oldu olacak derken
Deprem gibi çökerken
Sustum

Saçlarınla konuşurken rüzgâr
Kaçılmaz geçilmez kapıları dar
Etrafı dört duvar hücreler kan kokar
Kalbim kırılırdı sözcükler sakar
Tarihe gömülü isyanlar kadar
Sustum

Hayrul Şen

Şehirlileri Niçin Öldürmeliyiz?

Çünkü onlar dünyayı değiştirdiğini sanarak
Cehennemi dünyaya taşırlar
Kibar fakat sinsidirler
Değişmek adında bir din yaratıp
Durağanlığın güzelliğinden kaçınırlar
Onlar süslü karıncalardır caddeleri dolduran
Her şeyi önemseyerek öldürürler
Ve çetrefilli yalan söylerler
Fakir olsa da zengin görünmek gibi bir huyları vardır

Şehirlileri niçin öldürmeliyiz.
Çünkü onların hep işleri vardır hep de aceledir
Hep de son dakika yetişirler.
Ev ve arsa dertleri bitmez tükenmez
Kiracısı ev sahibinden
Ev sahibi kiracısından şikayetçidir.

Şehirlileri niçin öldürmeliyiz.,
Çünkü onlar rant düşkünüdürler
Felsefeden de anlarlar ortamlarda.
Her yeni üründe izdiham oluştururlar.
Ve bu biraz da gösteriş içindir.
İnsana değer vermezlerse de bakma
Değer görmek isterler
Yabancı kelimelerle konuşur
Her şeyi devletten beklerler

Şehirlileri niçin öldürmeliyiz.
Çünkü hepsi kendi gazetesini okur
İzm'lerin bekçisidir.
Karşı mahalleye söver,
Durmadan onlardan atarlar
Kendileri en iyisini bilir
Hep en iyisini söyler
Ama hiçbirini yapmazlar.
Çoğu aybaşını bekler
Her şeyden dert yanarlar.
Her şeyi sorgularlar ve sorgulansın isterler
Kendilerini asla sorgulatmazlar

Şehirlileri niçin öldürmeliyiz.
Çünkü onlar metrolarda
Kuyruklarda
Fabrika mesailerinde
Çırpınır dururlar.
Yine de köyde olmadığına şükredip
Dar bir evde huzur içinde uyurlar.

Şehirlileri niçin öldürmeliyiz.
Çünkü onlar her zaman her şeyden dert yanarlar.
Şükretmekten de korkarlar.
Kendileri hiçbir şey yapmak istemez ama

Her Şeyde mükemmellik umarlar.
Her yeri betona boğar
Sonra doğada yaşamak isterler
Yeşile de bayılırlar

Şehirlileri niçin öldürmeliyiz.
Çünkü onlar geliştirdiği her Şeyin kölesi olur
Ve mucittirler
Dinamitin mucidi onlardır
Atom bombasının savaşların
Her yeniliğe sonucuna bakmadan koşarlar.
Her kötü Şeyi başkasından bilir
Ve ölümüne partizandırlar.

Şehirlileri niçin öldürmeliyiz.
Çünkü onlar fakirlere üzülp Mercedes'e binerler.
Memleketi en çok onlar düşünür
Dertlenirler içerler sızarlar.
Yeni bir insan yaratmak adına
İnsanlıktan uzaklaşırlar

Şehirlileri niçin öldürmeliyiz.
Çünkü onlar başkasının lüksünü kıskanır
Tüketmekten ölümüne hoşlanırlar.
Hep bir başka bir ülkede gördüklerinden bahsederler
Varlıklarını göstermeye bayılırlar.
Hep de yarının telaşındadırlar
Kariyerleri, tatilleri her Őeyidir.
Hep güzel yaşadıklarını sanırlar.

Şehirlileri niçin öldürmeliyiz.
Bayramdan bayrama ya tatile ya köye giderler
Hep bir telaşla yaşamayı ıskalar
Kırkında bekadırlar
Köylüleri dert edinirler
Yalancılıktan umursamayı severler
Kirllettikleri toprak, zehirledikleri deniz
Onlar için sözde önemli özde önemsiz
Söyleyin őehirlilere ne demeliyiz?

Hayrul şen

Tarafındayım

Varla yok arasında
Bahtımın karasında
İnsanlar arasındayım

Kaldırım ortasında
Kaldım tam ortasında
Hayaller arasındayım

Ne derman aratır
Ne gönlüm avutur
Gölüşün kanayan tarafındayım

Son buse diye adı
Köndü ruhum kanadı
Öpüşün kanatan tarafındayım

Hatırla her ne olsa
Bir günlük hatırım varsa
Gidişin kırılan tarafındayım

Senin için ay doğsa da
Yıldızlar göğe dolsa da
Gecenin karanlık tarafındayım

Bir canım kaldı oysa
Kalsın üstü hayat buysa
Ölümün avutan tarafındayım

Hayrul Şen

Unutmak

Kavgaları eklemlere uyarlayarak
Sözcükleri ruhlardan kusturarak
Kendiliğinden ölmelere efkârlanarak
Evet, umutla satın alınmayacak
Eskilerinde fikrin, çırpındıkça zihnın çalkalanarak
Nice köklü ideolojiler ve felsefeler boğulacak
Kurşuna öfkeli, tüfeklere sevdalanarak
Yaşamak nedir
Ve umursamak?

Sebepleri boş verip
Sonuçlara yuvarlanarak
Eksik olan her neyse ona değer katarak
Yokluğu yükselterek varlığı yadırgayarak
Bıttığın değer nedir?
İktisadın en bilinen kanunudur.
Verdiğin kadar düşürür değerini
Tutunmaya çalıştıkça tutunamayarak.

Anlatılır ya insan cennetten kovulunca
Ayrılıp düşmüş iki farklı dünyaya
Ayrılıkla alıştırılmış ölüme
Ölümlle alışmış ayrılığa
Kabullenmeyi merhem sayarak
Yokluk diye bir şey var edip
Her şeyi yok sayarak
Anlamak nedir?

Ve unutmayı icat etmiştir insan
Alışmakla imtihan olup imtihanlara alışarak
Yaşamak biraz kızıl derilidir
Ve unutmayı icat etmiştir insan
İnsanı unutarak.

Hayrul Şen

Varvar Ali

Kurdular sana tuzağı
İçimde dert Varvar Ali
Kuşlar uçur sen uzağa
Şu namını sal sal Ali

Peş peşe ferman gelse de
Namert sana hep dertse de
Kılıcını çekersen de
Sallanır şu dağ dağ ali

Namın Varvar herkes bilsin
Derdin bana ölüm olsun
Yolun benim yolum olsun
Anlatılsın çağ çağ ali

Padişahı ferman salmış
Varvar Ali vermem demiş
Göge doğru ses yükseltmiş
Sesi olmuş çığ çığ ali

Titretir koca bir dağı
Çınlasın Sivas Otağı
Etrafı hep namert ağı
Çıkamadın sağ sağ ali

İbşir ki deyyusu ekber
Kabul bile etmez makber
Sana bir yer veremezler
Yüreğime sığ sığ ali

Hayrul Şen

Yarın Ne Olacak

Neden umutlusun yarından
Yarın ne olacak mesela?
Cinayetler mi azalacak?
Ya da ölüm istatistikleri
Ya da işçi patron kardeş olacak
Olacak da devran mı değişecek?
Gülüşün eskiyecek yine hayat telaşından
Sen, sen olmayacak kadar
Bir sınıfın malısın
Bir sınıfın çarkı
Bir sınıfın mankurt adamısın.

Yarın ne olacak mesela?
İş planlarından
Patron ajandalarından
Silinecek mi adın?
Kabul et hayat buysa
Sen de tutunamamışsın.

Alt gelir grubunda nihaisin
Patron kasalarında mesaisin
Hapis köşelerinde fedaisin
Vurgun yolunda bir enayisin
Binbir bahaneyle
Unutulmuş sevgilisin
Ekmeğini ruhuna sarıp yaşarken
Bir kapı aralığı kadar açılmamış hayat
İsyankâr bir ruha atanmış memur gibisin
Sana yaşamak değil, doğmak kabahat.

Her şeyi bilmek boş bir uğraş
Zorlama dostum, bilmemek güzel
Umuda taş bağlayıp atmak güzel
Hatırlamamak, unutmak güzel
Darağacı isyan bekler.
Zindanlar bekler
Karanlık bekler
Varvar Ali Paşa'yı düşün
Haydaroğlu Mehmet'i...
Unutmak güzel.
Unutmak güzel.
Neden umutlusun yarından
Yarın ne olacak mesela?
Cinayetler mi azalacak?
Ya da ölüm istatistikleri
Ya da işçi patron kardeş olacak
Olacak da devran mı değişecek?
Gülüşün eskiyecek yine hayat telaşından
Sen, sen olmayacak kadar
Bir sınıfın malısın
Bir sınıfın çarkı
Bir sınıfın mankurt adamısın.

Yarın ne olacak mesela?
İş planlarından
Patron ajandalarından
Silinecek mi adın?
Kabul et hayat buyusa
Sen de tutunamamışsın.

Alt gelir grubunda nihaisin
Patron kasalarında mesaisin
Hapis köşelerinde fedaisin
Vurgun yolunda bir enayisin
Binbir bahaneyle
Unutulmuş sevgilisin
Ekmeğini ruhuna sarıp yaşarken
Bir kapı aralığı kadar açılmamış hayat
İsyankâr bir ruha atanmış memur gibisin
Sana yaşamak değil, doğmak kabahat.

Her şeyi bilmek boş bir uğraş
Zorlama dostum, bilmemek güzel
Umuda taş bağlayıp atmak güzel
Hatırlamamak, unutmak güzel
Darağacı isyan bekler.
Zindanlar bekler
Karanlık bekler
Varvar Ali Paşa'yı düşün
Haydaroğlu Mehmet'i...
Unutmak güzel.
Unutmak güzel.

Hayrul Şen

Yaşamak Uğruna

Düşlerim dökülsün
Uyurken başucuna
Elimde son sigaram
Ol, yüreğimde sön.

Tek isteğim uğruna
Ölen gençliğimi
Al! Gözlerine
Gülüşünle göm.

Tek bir umut varsa
Her ne gelirse başına
Ölümün avucuna
Sokulup geri dön!

Ölürken bakışına
Bırakıp akışına
Yaşamak uğruna
Geçmez ki bir an.

İstanbul'un yüzü gülmesin
Seni aldığı için
Saçına yağmur dökülmesin
Hasrete karşı yağmur.

Bir gün her şey unutulur
Söylenecekler tükenir
Elbet dil de tutulur
Sanma her şey söylenir

Hayrul Şen

Yine Düşüyor Bilmeden Çocuklar Aşka

Gittin ya ne değişti? "Hiç!"
"Hiç" değişir mi?
Değişti işte
Hiç deyince
Sen de varsın içinde
Hiç'e kattım seni senden de geçip.

Gittin ya ne bir ağaç sarardı
Ne de bir gül soldu.
Yine düşüyor çocuklar bilmeden aşka
Akıyor her şey zaman içinde
Yıkılan bile olmadı
Benden başka

Bazen gözlerin akar zaman içinde
Yeşil yeşil
Nefesim daralır dolar içime derin derin,
Bağırdım bağıracığım ama
Boğazımda ellerin

Hayrul Şen